

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az Fkf.II.857/2025. számú ügyben Szegeden, 2026. április 9. napján megtartott tanácsülésen meghozta a 14. sorszámú

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt fk. vádlott1 és társai ellen indított büntetőügyben a *Kecskeméti Törvényszék* 2025. október 16. napján kihirdetett *I.Fk.234/2025/48.* számú ítéletét *megváltoztatja*:

Fk. vádlott1 I. rendű vádlott testi sértés büntetteként minősített cselekményét *társtettesként* elkövetett testi sértés büntettének,

fk. vádlott1 I. rendű, fk. vádlott3 III. rendű és fk. vádlott4 IV. rendű vádlott társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetteként elbírált cselekményét *társtettesként elkövetett magánlaksértés büntettének* [Btk. 221. § (1) bekezdés 1. fordulat, (2) bekezdés a) és d) pont, (4) bekezdés] *minősíti*.

A bűnügyi költségből 352.600,- (háromszázötvenkettőezer-hatszáz) forintnak vádlott2 II. rendű terhelttel való egyetemleges megfizetésére kötelező rendelkezést *mellőzi*.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet *helybenhagyja* azzal, hogy fk. vádlott1 I. rendű, fk. vádlott3 III. rendű és fk. vádlott4 IV. rendű vádlottak terhére értékelt társtettesként elkövetett rablás büntettének jogszabályi alapja helyesen: Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont *1. fordulat*, (3) bekezdés c) és g) pont *1. fordulat*, fk. vádlott3 III. rendű és fk. vádlott4 IV. rendű vádlott terhére értékelt bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettének jogszabályi alapja helyesen: Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (6) bekezdés c) pont *1. fordulat*.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Kecskeméti Törvényszék a 2025. október 16. napján meghozott és kihirdetett 1.Fkf.234/2025/48. számú ítéletében fk. vádlott1 I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki, testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 2. fordulat], tártettesként elkövetett rablás büntetében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés c) és g) pont], tártettesként elkövetett magánlaksértés büntetében [Btk. 221. § (2) bekezdés a) és d) pont]. Ezért halmazati büntetésül 5 év fiatalkorúak börtöne fokozatú szabadságvesztésre ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztésből az I. rendű vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az I. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Fk. vádlott3 III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki tártettesként elkövetett rablás büntetében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés c) pont és g) pont], bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés és (6) bekezdés c) pont], tártettesként elkövetett magánlaksértés büntetében [Btk. 221. § (2) bekezdés a) és d) pont]. Ezért a III. rendű vádlottat halmazati büntetésül 3 év fiatalkorúak börtöne fokozatú szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a III. rendű vádlott a kiszabott szabadságvesztésből a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte a III. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Fk. vádlott4 IV. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki tártettesként elkövetett rablás büntetében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés c) és g) pont], bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (6) bekezdés c) pont], tártettesként elkövetett magánlaksértés büntetében [Btk. 221. § (2) bekezdés a) és d) pont], ezért a IV. rendű vádlottat halmazati büntetésül 2 év fiatalkorúak börtöne fokozatú szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggeszteni rendelte. Megállapította, hogy a IV. rendű vádlott a szabadságvesztésből – annak végrehajtása elrendelése esetén – a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. Megállapította továbbá, hogy a IV. rendű vádlott a felfüggesztés próbaideje alatt pártfogó felügyelet alatt áll. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelek és a felmerült bűnügyi költség vonatkozásában.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az ügyészség mindhárom vádlott terhére, fk. vádlott1 I. rendű vádlott tekintetében hosszabb tartamú szabadságvesztés, fk. vádlott3 III. rendű vádlott vonatkozásában hosszabb szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés, míg fk. vádlott4 IV. rendű vádlott esetében hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása érdekében. Fellebbezést jelentett be továbbá fk. vádlott3 III. rendű vádlott és védője a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítése érdekében. Fellebbezést jelentette be fk. vádlott4 IV. rendű vádlott védője a rablás, valamint a testi sértés büntetében hozott marasztaló ítélet miatt felmentés érdekében, illetve az elsőfokú ítéletet megalapozó indokolással szemben.

[3] A Bács-Kiskun Vármegyei Főügyészség fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott szabadságvesztés büntetések enyhe szankciónak tekinthetők, különösen fk. vádlott4 IV. rendű vádlott esetében, amely a középértékűnél is jelentősen enyhébb, és végrehajtásában felfüggesztett. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság bár maradéktalanul számba vette a súlyosító és enyhítő körülményeket, azonban azokat nem a konkrét ügyben betöltött tényleges súlyuknak megfelelően értékelte. Jelen ügyben ugyanis a kirívó, gátlástalan elkövetés még a büntetlen előéletű és fiatalkorú terheltek esetében is indokoltá teszi a törvényi maximumhoz közelítő végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását. A IV. rendű vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre felfüggesztése eltúlzottan enyhe szankció, ami sem a generális, sem a speciális prevenciót nem szolgálja. Hivatkozott arra, hogy a többszörös halmazatra, a magánlaksértés és a rablás büntetének többszörös minősülésére tekintettel a büntetések nem állnak arányban az I. rendű vádlott

cselekménye esetében a halálos eredményhez vezető, mindhárom vádlott vonatkozásában az önmagában is kiemelkedő tárgyi súlyú rablás büntette tárgyi súlyával, a társadalomra veszélyességével és a vádlottak bűnösségi fokával sem, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását és mindhárom vádlott esetében hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását tartotta indokoltnak.

[4] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.155/2025/35. számú átiratában a vádlottak terhére bejelentett ügyészi fellebbezést mindhárom vádlott vonatkozásában fenntartotta, annak indokolásának kiegészítésével és pontosításával akként, hogy az elsőfokú bíróság által felhívott bűnösségi körülmények kiegészítésre szorulnak és indítványozta, hogy az ítéltábla a III. rendű vádlott vonatkozásában az ügyészi fellebbezésben írtakat a közügyektől eltiltás mellékbüntetés súlyosítására irányuló indoknak is tekintse, egyebekben a fellebbezés indokolásában írtakat fenntartotta. Indítványozta, hogy az ítéltábla a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 606. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet fellebbezések folytán felülbírált részét változtassa meg. Fk. vádlott1 I. rendű vádlott testi sértés büntettként [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés és (8) bekezdés 2. fordulat] értékelt cselekményét minősítse társtettesként elkövetettnek, a vádlottak társtettesként elkövetett magánlaksértés büntettként értékelt cselekményét társtettesként elkövetett magánlaksértés büntettként [Btk. 221. § (1) bekezdés 1. fordulat, (2) bekezdés a) és d) pont, (4) bekezdés], a fk. vádlott1 I. rendű, fk. vádlott3 III. rendű és fk. vádlott4 IV. rendű vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés, valamint a III. rendű vádlottal szemben kiszabott közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, a IV. rendű vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést, valamint annak megállapítását mellőzze, hogy a IV. rendű vádlott a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt áll. A IV. rendű vádlott esetében a feltételes szabadsággal összefüggő rendelkezésből mellőzze a végrehajtás elrendelésére vonatkozó részt. Mellőzze a vádlott2 II. rendű elítelt 352.600,- forint bűnügyi költség egyetemleges megfizetésére kötelező rendelkezést. A Be. 605. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit hagyja helyben azzal, hogy állapítsa meg a társtettesként elkövetett rablás jogszabályi alapja helyesen a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjának 1. fordulata, (3) bekezdés c) pontja és g) pontjának 1. fordulata.

[5] Fk. vádlott3 III. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában kiemelte, hogy a III. rendű vádlott a nyomozás során bűnösségére is kiterjedő, tényfeltáró beismerő vallomást tett, amely egyben vádlott-társaira nézve terhelő vallomás volt. Az ügyészség a vádirati tényállást javarészt a III. rendű vádlott vallomására alapította, a beismerő vallomását a III. rendű vádlott a tárgyaláson is fenntartotta. A III. rendű vádlottal szemben a középmértékhez közeli szabadságvesztés büntetés kiszabására került sor. Rámutatott arra, hogy a III. rendű vádlott egy évet volt letartóztatás alatt, majd további időt bűnügyi felügyelet alatt állt, amely már kellő büntetésül szolgált vele szemben. Ma már rendezett életet él, egyébként élete a bűncselekmény elkövetése előtt is rendezett volt. Mindezek miatt a III. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését és az alaptalan ügyészi fellebbezés elutasítását kérte.

[6] A IV. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában előadta, hogy a magánlaksértés bűncselekményének elkövetését és annak minősítését a védelem nem vitatta, ugyanakkor a rablást és a testi sértés büntettként bűnsegédi mivoltában történő elkövetését igen. A rablás vonatkozásában kiemelte, hogy egyenes szándék szükséges mind a jogtalan eltulajdonítás, mind az erőszak alkalmazásának tekintetében. A IV. rendű vádlott azonban az utcán történő egyeztetés során nem szólalt meg, így legfeljebb eshetőlegesen szándéka állhat fenn, azzal, hogy a kifejtett magatartása, illetve annak hiánya okán sosem alakult ki benne az erőszak alkalmazásának kívánása. Kiemelte, hogy az esetben, ha elfogadjuk azt, hogy a IV. rendű vádlott mégis egyenes szándékkal valósította meg a

cselekményt, akkor is figyelembe kell venni, hogy pontosan milyen szerepe volt a cselekménysorozat alatt, amely legfeljebb szándékerősítő hatású lehetett, így csak részesi minőségben marasztalható. A testi sértés büntette vonatkozásában a védő kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a IV. rendű vádlott milyen jellegű magatartása volt szándékerősítő hatással az I. és II. rendű terheltekre, akik nem tettek e vonatkozásban semmilyen nyilatkozatot. Így kétséget kizáróan nem volt bizonyítható, hogy a IV. rendű vádlott bárminemű hatással volt a magatartásukra, ezért ezen cselekmény vonatkozásában nem marasztalható. Kiemelte a védő, hogy a testi sértés és a rablás tekintetében a felderítetlenség, az indokolás hiánya és a tényből tényre történő helytelen következtetés együttesen részben megalapozatlan tényállást eredményeztek. Az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből tényre helytelenül következtetett, amikor a hangfelvételek alapján igazolható mondatokból a IV. rendű vádlott egyenes szándékát vélte felfedezni a rablás esetében és akkor is, amikor a IV. rendű vádlott pusztán jelenlétét szándékerősítő hatásának tekintette a terheltekre. Bizonyítandó ugyanis, hogy pontosan mi volt az a cselekmény, amivel a terheltek szándékát a IV. rendű vádlott erősítette, ugyanis önmagában a jelenléte nem elegendő. A büntetés kiszabása tekintetében kiemelte, hogy amennyiben a vádlott cselekvősege mindhárom terhére rótt cselekmény vonatkozásában megállapításra kerül, úgy a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés mint joghátrány – figyelemmel a IV. rendű vádlott körülményeire, az elkövetésben részt vett cselekvőségének súlyára és az elkövetés óta eltelt hosszabb időre – elegendő a büntetés céljának eléréséhez, mert így nem szakad ki az általa megszokott környezetből, stabil családi, szülői kapcsolata által a helyes értékre nevelése biztosított, tanulmányait tovább tudja folytatni.

[7] Az ítéltábla a védelmi fellebbezéseket, továbbá az ügyészségnek a súlyosításra irányuló fellebbezését alaptalannak találta, míg az ügyészségnek a minősítés megváltoztatására irányuló indítványát alapos.

[8] A másodfokú bíróság a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen bírálta felül az elsőfokú ítéletet, mivel az arra jogosultak a törvényes határidőn belül nyilvános ülés tartását nem kérték.

[9] A bejelentett fellebbezések alapján az volt megállapítható, hogy az ügyészség és a III. rendű vádlott a fellebbezését a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján jelentette be, a IV. rendű vádlott védője a magánlaksértés büntette tekintetében nem vitatta a bűnösség megállapítását és a cselekmény minősítését sem, a rablás büntette és testi sértés büntette vonatkozásában azonban felmentés érdekében jelentett be fellebbezést. Mindezekre figyelemmel a fellebbezések iránya alapján az I., III. és IV. rendű vádlott vonatkozásában Be. 590. § (10) bekezdésére figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörűen felülbírálta azzal, hogy a magánlaksértés büntette vonatkozásában a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (4) bekezdése alapján korlátozott, ugyanakkor a Be. 606. § (3) bekezdésében írt korlátok között kiterjed a Be. 590. § (5), (5a) és (7) bekezdésében írtakra is. Az ítéltábla e tekintetben a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakra figyelemmel nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[10] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna.

[11] Az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség átiratában hivatkozott, az elsőfokú bíróság által vétett eljárási szabálysértéssel egyetértett az alábbiak szerint.

[12] Az elsőfokú bíróság fk. vádlott1 I. rendű és fk. vádlott3 III. rendű vádlott tekintetében a Be. 562. § (2) bekezdése alapján ítéletét egyszerűsített indokolással látta el, amellyel eljárási szabályt sértett. A Be. 590. § (10) bekezdésében írtak alapján ugyanis, ha

ugyanazon bűncselekmény vonatkozásában több fellebbezésre jogosult jelentett be fellebbezést és legalább egy fellebbezés az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezését sérelmezi, a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a (2) bekezdés szerint – ha az elsőfokú bíróság ítélete több bűncselekményről rendelkezett a (4) bekezdés alkalmazásával – bírálja felül. Jelen ügyben a rablás büntette és a testi sértés büntette vonatkozásában a IV. rendű vádlott védője által bejelentett fellebbezés a magánlaksértés büntette kivételével az elsőfokú ítélet teljeskörű felülbírálatát eredményezte amellet is, hogy az ügyészség és a III. rendű vádlott az elsőfokú ítélet ellen csak korlátozott felülbírálatot eredményező fellebbezést jelentett be. Mindezek miatt az elsőfokú bíróságnak az I. és III. rendű vádlott vonatkozásában sem lett volna lehetősége a Be. 562. § (2) bekezdése alkalmazásával ítéletét rövidített indokolással ellátni.

[13] Osztotta ugyanakkor az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, hogy az elsőfokú ítélet indokolásából ennek ellenére végig követhető, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást mely bizonyítékokra alapította, a IV. rendű vádlott védekezése kapcsán az I. és III. rendű vádlott védekezését is értékelési körébe vonta és mérlegelte az azokat alátámasztó és azt cáfoló bizonyítékokat is. Így az ítéltábla a IV. rendű vádlott cselekvősege kapcsán a bizonyítékok mérlegelése tekintetében az elsőfokú bíróság által kifejtett indokokat az I. és III. rendű vádlottak vonatkozásában is irányadónak tekintette, amely alapján a Be. 609. § (1) és (2) bekezdés d) pontja szerinti hatályon kívül helyezési ok megvalósulását nem látta fennállni.

[14] Az ítéltábla az ügyiratok tartalma alapján az elsőfokú ítélet vádra történő utalását (elsőfokú ítélet indokolása [3] bekezdés) azzal egészítette ki, hogy a Kecskeméti Törvényszék 1.Fk.346/2025/2. számú vádlott2 II. rendű terhelttel szemben hozott elsőfokú ítélete a jelen elsőfokú ítélet meghozatalát követően a Szegedi Ítéltábla Fkf.II.570/2025/8. számú ítéletével 2025. november 26. napján jogerőre emelkedett azzal, hogy a Szegedi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet akként változtatta meg, hogy a II. rendű terhelt testi sértés büntettként értékelt cselekményét társtettesként elkövetett testi sértés büntettként [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (6) bekezdés c) pont 1. fordulat], a társtettesként elkövetett magánlaksértés büntettként elbírált cselekményét társtettesként elkövetett magánlaksértés büntettként [Btk. 221. § (2) bekezdés a) és d) pont, (4) bekezdés] minősítette, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta azzal, hogy a társtettesként elkövetett rablás büntettként jogszabályi alapja helyesen Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont 1. fordulat, (3) bekezdés c) és g) pont 1. fordulat. Továbbá az ítélet vádra történő utalás részének tekinti az elsőfokú ítélet indokolása [86] bekezdéséből, hogy a sértett a magánindítványát 2023. november 14. napján előterjesztette.

[15] A Be. 167. § (4) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése alapján állapítja meg, ebből következően a bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata, amely feladatát önállóan a vád keretei között végzi el. Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének kizárólag az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységnek minden lényeges, releváns bizonyítékra kiterjedőnek, ügyiratszerűnek és logikusnak kell lennie. A törvényszék bizonyítékértékelő tevékenysége az alábbi kiegészítéssel megfelelt ezen kritériumoknak.

[16] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget téve a IV. rendű vádlott vonatkozásában meggyőző magyarázatát adta annak a bizonyítékok logikus értékelésével, hogy a rablási és testi sértési cselekménye vonatkozásában az ítéleti tényállását miért alapozta az I., III. és IV. rendű vádlottak vallomása tekintetében azon részekre, amelyeket további bizonyítékok, így vádlott-társi vallomások, illetve a II. rendű elítélt

tárgyaláson felolvasott vallomása, továbbá tanúvallomások, szakvélemények, valamint a kamerafelvételek, hanganyagok és egyéb okirati bizonyítékok támasztottak alá.

[17] Mint ahogy arra az ítéltábla már rámutatott, az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének csak részben, a IV. rendű vádlott vonatkozásában tett eleget, ugyanakkor a bizonyítékok értékelése az I. és III. rendű vádlottak vonatkozásában megállapított tényállást megalapozó bizonyítékok tekintetében is végigkövethető, ezért a IV. rendű vádlott vonatkozásában kifejtett indokolást az ítéltábla az I. és III. rendű vádlott tekintetében is irányadónak tekintette.

[18] A bizonyítási eljárás eredményeképpen az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg a rablási és testi sértési cselekmény vonatkozásában, azt az ítéltábla annyiban pontosította csupán, hogy vádlott² helyesen II. rendű terhelt.

[19] Mindezekre figyelemmel a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a rablási és testi sértési cselekmény vonatkozásában megállapított tényállást támadó és a IV. rendű vádlott felmentését célzó védői fellebbezés eredményre nem vezetett a megalapozott tényállás mellett.

[20] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlottak bűnösségére, és a cselekményeket is túlnyomórészt helyesen minősítette.

[21] Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. rendű vádlott testi sértés büntettként értékelt cselekményét nem társtettesként elkövetettnek minősítette. Társtettség jön létre ugyanis abban az esetben, ha az elkövetők – szándékegység megléte esetén – ellenséges célzattal érintik a sértett testét, így amikor az egyik vádlott a sértettet lefogja, a másik pedig ütlegeti (BJD. 2437). Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint fk. vádlott¹ I. rendű vádlott a sértett mögül érkezve a bejárati ajtón éppen kilépő sértettet hátulról a nyakánál fogva fojtó mozdulattal lefogta, míg vádlott² II. rendű terhelt ezt kihasználva a sértettet szemből az arcán több alkalommal megütötte. Az I. rendű vádlott és a II. rendű terhelt tehát a testi sértést egymás cselekvőségéről tudva, szándékegységben követték el, részecselekményeik kiegészítették egymást, ekként társtettesként valószínűzték azt meg. Mindezek alapján az ítéltábla az I. rendű vádlott testi sértés büntettként minősített cselekményét társtettesként elkövetett testi sértés büntettként minősítette a Btk. 13. § (3) bekezdésére figyelemmel

[22] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy mind III., mind IV. rendű vádlott a testi sértés büntettként bűnsegédként valószínűzték meg.

[23] A Btk. 14. § (1) bekezdése szerint bűnsegéd az, aki bűncselekmény elkövetéséhez másnak szándékosan segítséget nyújt.

[24] A IV. rendű vádlott védője kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adta annak indokát, hogy a IV. rendű vádlottnak milyen jellegű magatartása volt szándékerősítő hatással az I. és II. rendű terheltekre, ugyanis önmagában a bűncselekmény során való jelenléte ezt nem alapozza meg.

[25] A törvényi rendelkezés értelmében a bűnsegéd részesi cselekménye a segítségnyújtás, amely lehet fizikai és pszichikai is. Ennek megfelelően az irányadó tényállásnak tartalmaznia kell azokat a történeti tényeket, amelyekből arra lehet következtetni, hogy a bűnsegéd a tettesi alapcselekményt akár úgy segíti, hogy annak külső feltételeit biztosítja (fizikai bűnsegély), akár úgy, hogy az elkövetésben a tettest bátorítólag támogatja, a már kialakult szándékát erősíti (pszichikai bűnsegéd) (BH2025. 81.).

[26] A bűnsegéd a tényállásszerű bűncselekményt nem megvalósítja, hanem ahhoz járul, a részes tetteshez társulása a tettes szándékához történik, a részesi szándék a

tettesi szándékkal mutat egyezőséget, azt kiváltja vagy véghezvitel végett erősíti, ezért büntetendő a részes (BH2021. 246.).

[27] A szándékegységre vont következtetés alapja, hogy az irányadó tényállás kellő pontossággal rögzítse mind a tettesi cselekményt, mind a részesi magatartást, illetve megismerhetően tartalmazza a tettesi és részesi magatartás közötti oksági kapcsolatot (EBH2015. B.14.II.).

[28] Az irányadó tényállás alapján a vádlottak miután a szomszédos ingatlanon keresztül kimentek az utcára, megegyeztek abban, hogy visszamennék a sértetthez, behatolnak a házába, és ha kell, erőszakot is alkalmaznak vele szemben annak érdekében, hogy pénzt, értékeit eltulajdonítsák.

[29] Amikor pedig az I. rendű vádlott fojtó mozdulattal lefogta a sértettet és a II. rendű terhelt őt több alkalommal ököllel megütötte, eközben a II. rendű terhelt mögött állt az udvaron a III. rendű vádlott, és a IV. rendű vádlott is a bejárati ajtótól pár méterre.

[30] Mindezekből tehát megállapítható, hogy a vádlottak előzetes megállapodása az erőszak alkalmazására is kiterjedt. Bár a IV. rendű vádlott maga erőszakot nem fejtett ki, nem is állt szándékában, a társai azonban erőszakot alkalmaztak, ennek előzetes megbeszélésénél a IV. rendű vádlott is jelen volt, egyet is értett azzal, ezzel ellentétes akaratot nem nyilvánított ki, az erőszak alkalmazásának lehetőségére valamennyi vádlottnak kiterjedt a szándékegysége.

[31] A bűnsegédi magatartás elemeit tehát az irányadó tényállás tartalmazza, amelyből helytálló következtetést vont le arra az elsőfokú bíróság, hogy a IV. rendű vádlott is bűnsegédként valósította meg a testi sértés büntettét, hiszen jelenlétével támogatólag hatott az elkövetésben tettesként részt vevő vádlott-társaira.

[32] Helytállóan minősítette az elsőfokú bíróság a vádlottak cselekményét rablás büntettének is, a társtetteskénti elkövetés is törvényes mindhárom vádlott vonatkozásában.

[33] A IV. rendű vádlott védője hivatkozott arra, hogy a rablás büntettének megvalósulásához megállapíthatónak kell lenni az egyenes szándéknak, mind a jogtalan eltulajdonítás, mind az erőszak alkalmazás tekintetében, a IV. rendű vádlott esetében viszont maximum az eshetőleges szándék állhat fenn, hiszen sosem alakult ki benne az erőszak alkalmazásának kívánása.

[34] A rablás mint összetett bűncselekmény két elemből áll. Egyrészt az erőszakból, illetve minősített fenyegetés alkalmazásából, másrészt a dolog elvételéből. Ezen két magatartás pedig – tehát az erőszak, illetve a kvalifikált fenyegetés és a dolog elvétele – cél-eszköz viszonyban állnak egymással.

[35] Helytállóan mutatott rá a fellebbviteli főügyészség arra, hogy az irányadó bírói gyakorlat alapján, ha a vádlottaknak a dolog jogtalan elvételére irányuló előzetes megállapodása az erőszak alkalmazására is kiterjed, az is társtettese a rablásnak, aki csak az elvételben vett részt, de erőszakot nem fejtett ki (BH1982. 32., BH1999. 96., BH2019. 187., BH2025. 81.). Az irányadó tényállás alapján a vádlottak mindannyian megegyeztek abban, hogy amikor visszamennék a sértetthez és behatolnak a házába, akkor, ha kell, erőszakot is alkalmaznak vele szemben annak érdekében, hogy pénzt és értékeit eltulajdonítsák. Ezt követően hatoltak be a sértett ingatlanába, ahol a nyitott garázból a IV. rendű vádlott egy szexuális segédeszközöket tartalmazó fekete táskát hozott ki, amelyet később a vádlottak magukkal vittek a helyszínről.

[36] A IV. rendű vádlott tehát tudomással bírt arról, hogy azért mennek be az ingatlanba, hogy onnan értékeket vigyenek el, azt is tudta, hogy ennek érdekében akár

erőszakot is alkalmaznak, ezzel ellentétes akaratot nem nyilvánított, magában az elvételen részt is vett, így cselekménye a többi vádlottéval szándékegységben történt.

[37] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság mind a csoportos, mind a bűncselekmény elhárítására idős koránál fogva korlátozottan képes személy sérelmére történő elkövetést mint minősítő körülményt a rablási cselekmény vonatkozásában.

[38] A bűncselekmény elhárítására idős koránál fogva korlátozottan képes személy sérelmére történő elkövetés mint minősítő körülmény megállapítására a testi sértéses cselekmény vonatkozásában is törvényesen került sor a III. és IV. rendű vádlottak esetében.

[39] A Kúria 61. számú BK vélemény 3/a. pontja alapján az elkövetési magatartás azonos büntetési tétellel fenyegetett alakzataira 1. fordulat, 2. fordulat stb. megjelöléssel kell utalni. Az I., III. és IV. rendű vádlottak a társtettesként elkövetett rablás büntettét, míg a III. és IV. rendű vádlottak a testi sértés büntettét is a bűncselekmény elhárítására idős koránál fogva korlátozottan képtelen személy sérelmére követték el, továbbá a rablás büntette esetében a jogtalan eltulajdonítás érdekében alkalmazott erőszakra, mint elkövetési magatartásra is utalni kell. Így az ítéltábla fk. vádlott1 I. rendű, fk. vádlott3 III. rendű és fk. vádlott4 IV. rendű vádlottak terhére értékelt társtettesként elkövetett rablás büntettének jogszabályi alapját a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont *1. fordulat*, (3) bekezdés c) és g) pont *1. fordulat*, míg fk. vádlott3 III. rendű és fk. vádlott4 IV. rendű vádlott terhére értékelt bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettének jogszabályi alapját Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (6) bekezdés c) pont *1. fordulat* szerint állapította meg.

[40] Az irányadó tényállás szerint a vádlottak társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetteként értékelt cselekménye több részcselekményből áll, így fk. vádlott1 I. rendű vádlott az éjjeli órákban egy vasrúddal betörte a sértett házának hátsó bejárati ajtaján az üveget, bemászott a helyiségbe, majd belülről kinyitotta az első bejárati ajtót és beengedte a társait. vádlott2 II. rendű terhelte is bement a házba, míg a III. rendű és IV. rendű vádlottak a bejárati ajtóban, illetve az udvaron állva figyeltek, várakoztak. Így a sértett házába történő bemenetel vonatkozásában az éjjeli, a csoportos és a dolog elleni erőszak alkalmazásával történő elkövetés is megállapítható volt, melyre figyelemmel az ítéltábla a vádlottak társtettesként elkövetett magánlaksértés büntetteként elbírált cselekményét a Btk. 221. § (1) bekezdés 1. fordulat, (2) bekezdés a) és d) pont, (4) bekezdés szerint minősítette, egyetértve a fellebbviteli főügyészség etekintetben kifejtett álláspontjával.

[41] A büntetés kiszabása körében figyelembe vehető bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság szinte teljeskörűen feltárta. Ugyanakkor további enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság valamennyi vádlott tekintetében, hogy hosszabb időn keresztül álltak büntetőeljárás hatálya alatt, illetve a másodfokú határozathozatalig eltelt további időmúlást. Az I. rendű vádlott esetében azt is, hogy a testi sértés vonatkozásában a bekövetkezett halálos eredményre a hanyag gondatlansága terjedt csak ki. Ugyanakkor súlyosító körülményként vette figyelembe mindhárom vádlott terhére, hogy cselekményüket ittas állapotban követték el, a III. rendű vádlott esetében kezdeményező szerepét is, amelyet ugyan az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása [108] bekezdésében megállapított, ugyanakkor a [107] bekezdésben felsorolt bűnösségi körülmények ezt kifejezetten nem tartalmazták.

[42] A büntetés kiszabása tekintetében helytállóan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a büntetési célok valamennyi vádlott esetében csupán szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetőek el. Megfelelően állapította meg azt is, hogy a vádlottakkal szemben kiszabható halmazati büntetési tételkeret mindhárom vádlott esetében 1 hónaptól 7 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztés büntetés, melynek irányadó középértéke 3 év 9 hónap 15 nap.

[43] Az elsőfokú bíróság a fiatakorúakkal szemben kiszabott büntetés Be. 106. § (1) bekezdésében meghatározott célját szem előtt tartva és a vádlottak közötti belső arányosság követelményének is megfelelően állapította meg mindhárom vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát, amelynek során figyelemmel volt arra, hogy az I. rendű vádlott terhére értékelt cselekmények közül a testi sértés büntette különösen kiemelkedő tárgyi súlyú és bár mind a III., mind a IV. rendű vádlottak részben bűnsegédként valósították meg a cselekményeket, azonban a III. rendű vádlott ezekben kezdeményező szereppel bírt, míg a IV. rendű vádlott esetében kisebb mértékben volt megállapítható a cselekmények elkövetése során tényleges, tevőleges magatartás, és ő volt a három vádlott közül a legfiatalabb is, hisz a cselekmény elkövetésekor tizennegyedik életévét töltötte be.

[44] A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata mindhárom vádlott vonatkozásában helytálló.

[45] Megfelelően jutott arra a következtetésre is az elsőfokú bíróság, hogy a IV. rendű vádlott esetében a büntetési célok a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésével is elérhetőek, ennek során helyesen hivatkozott a cselekmény során betöltött kisebb szerepére, elkövetéskori életkorára és kedvező személyi körülményeire is. A próbaidő hosszabb tartama megfelelőképpen szolgálja a büntetési célok elérését.

[46] Mindezekre figyelemmel az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezések és a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés sem volt alapos.

[47] Törvényesen került sor annak megállapítására, hogy a IV. rendű vádlott a szabadságvesztés büntetés felfüggesztésének próbaideje alatt pártfogó felügyelet alatt áll.

[48] Helytálló volt az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására a kiszabott szabadságvesztésbe az I. és III. rendű vádlottak esetében.

[49] A feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjának megállapítása is törvényes valamennyi vádlott tekintetében.

[50] Helytállóan mutatott rá arra a fellebbviteli főügyész, hogy megfelelően kötelezte I., II., IV. rendű vádlottakat az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség egy részének egyetemleges megfizetésére, ugyanakkor vádlott2 II. rendű elítélt tekintetében az elkülönített ügyben született ügydöntő határozat jogerőre emelkedésére figyelemmel már nem kerülhetett volna erre sor. Az irányadó bírói gyakorlat alapján az előkészítő ülésen beismerő vallomást tevő vádlottat a teljes bűnügyi költség megfizetésére kell kötelezni, utóbb pedig a vádlott-társaival szemben lefolytatott eljárás jogerős befejezése után egyszerűsített felülvizsgálat keretében kell a bűnügyi költség tekintetében rendelkezni arról, hogy a bűnügyi költséget az előkészítő ülésen befejezett ügy vádlottja és annak társai milyen összegben kötelesek egyetemlegesen viselni. Ezért az ítéltábla a vádlott2 II. rendű terheltre vonatkozó 352.600,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelező rendelkezést mellőzte.

[51] Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

[52] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta a társtettesként elkövetett rablás büntetettének és bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetettének jogszabályi alapja pontosításával.

[53] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2026. április 9.

dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

dr. Pócs Teodóra s.k.
előadó bíró

dr. Kóbor Jenő s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Fkf.II.857/2025/14. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 1.Fk.234/2025/48. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2026. április 9.

dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke